

幻 夜

คืนมายา

ความทะเยอทะยาน และการปกปิด

อิงาชิโนะ เคโจะ เขียน
วงศ์สิริ สังขวาสิ มียาจิ แปล

คืบมามา 幻夜

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
วงศ์สิริ สัมขวาสิ มียาจิ แปล

คีนมยง

บทที่ 1

1

เงาตะมึนของเครื่องจักรกลเรียงรายในโรงงานมืดสลัวชวนให้มาซายะนึกถึงสุสาน ทว่าสุสานของพ่อเขาดูไม่ดีเท่านี้เสียด้วยซ้ำ เงาเครื่องจักรเหล่านั้นดูเหมือนทาสผู้ซื่อสัตย์ที่สูญเสียเจ้านายไป เจ้าพวกนี้คงรู้สึกหมองเศร้าเหมือนเขาในคืนนี้

เขายกจอกเหล้าขึ้นจรดปาก ขอบบั้นของจอกกระทบริมฝีปาก เขาถอนหายใจหลังจากดื่มหมดจอก

ใครบางคนยื่นขวดเหล้าขนาดใหญ่มาแล้วรินเหล้าลงในจอกว่างเปล่าให้เขา

“ต่อไปนี่คงมีหลายเรื่องที่ต้องทำ อย่าเพิ่งหมดกำลังใจเสียล่ะ” น้ำโทชิโระพูด หนวดที่ขึ้นรอบๆ คางมีสีขาวแซม หน้าแดงก่ำ กลืนลมหายใจเหมือนกลืนลูกพลับสุกงอม

“น้ำช่วยผมไว้หลายอย่างเลย” มาซายะพูดไปทั้งๆ ที่ในใจไม่ได้รู้สึกเหมือนที่พูดแม้แต่หน่อย

“โอ๊ย ไม่ต้องเกรงใจหรอก เป็นห่วงแกมากกว่าว่าต่อไปนี้จะอยู่ยังไง แต่แกมีฝีมือ ไปทำงานที่ไหนก็คงมีคนรับ ได้ยินว่าโรงงานที่นิชิโนะมิยะรับแกเข้าทำงานแล้วละอะ”

“รับชั่วคราวนะครับ”

“สมัยนี้ได้แค่ชั่วคราวก็ดีแล้ว มีงานทำน่าจะโชคดีมาก” โทชิโระตอบมาซาซาเยเบาๆ มาซาซาเยรู้สึกกังวลที่ถูกเตะตัว แต่ก็ยิ้มให้อย่างเสียไม่ได้

ชายสามคนยังคงนั่งกินเหล้าอยู่ที่หน้าแท่นพิธิ ทั้งสามเป็นเพื่อนสนิทกับยูคิโอะพ่อของเขา คนหนึ่งเป็นเจ้าของร้านวัสดุก่อสร้าง อีกคนเป็นเจ้าของกิจการรับซื้อเศษเหล็ก และคนสุดท้ายเป็นเจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ต ทั้งหมดเป็นขาโพนกกระจอก มักมาเล่นกันที่บ้านนี้ สมัยที่เศรษฐกิจดีขึ้น บางทีก็ไปเที่ยวเมืองปูซานด้วยกันห้าคน

แขกที่มางานศพคืนนี้ นอกจากสามคนนี้แล้วก็ยังมีญาติอีกเพียงไม่กี่คน ซึ่งก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เพราะเขาไม่ได้บอกใครมากมาย แต่ถึงเขาจะบอกจำนวนคนก็คงไม่ต่างจากนี้เท่าไรนัก ความจริงก็คือ ไม่ว่าจะลูกค้าหรือเพื่อนร่วมวิชาชีพไม่มีใครโผล่หน้ามาให้เห็น แม้แต่ญาติๆ เอง พอมาถึงก็จุกตุบไปหัวแล้วรีบกลับ คงกลัวว่าเขาจะพูดเรื่องเงินกระมัง ญาติที่ยังเหลืออยู่มีเพียงโทชิโระ น้องชายของแม่ ซึ่งเขารู้ว่าเหตุผลที่คนนี้ยังไม่กลับคืออะไร

เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างเทเหล้าจนหมดขวด ซึ่งเป็นขวดสุดท้ายสำหรับพวกเขาแล้ว เหล้าที่เหลืออยู่มีเพียงขวดเดียวซึ่งโทชิโระกดอยู่ไม่ห่างกาย เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างค่อยๆ จิบเหล้าที่เหลือไม่ถึงครึ่งแก้วพาลามองเหล้าของโทชิโระไปด้วย ตอนนั้นโทชิโระนั่งดื่มเหล้าอยู่คนเดียวข้างเตาผิงไฟฟ้า กัดปลาหมึกแห้งเคี้ยวหนุบหนับ

“อ้อ งั้นพวกข้ากลับละอะ” เจ้าของกิจการรับซื้อเศษเหล็กพูดขึ้นเหล้าในแก้วของเขาหมดมาได้สักพักแล้ว

“ข้าก็ว่างั้น” อีกสองคนทำท่าลุกขึ้นตาม

“มาซาจัง ช้ากลับละ” เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างกล่าวลา

“ขอบคุณมากครับที่กรุณามางานพอวันนี้” มาซายะลุกขึ้นโค้งคำนับ

“มีอะไรให้พวกข้าช่วยกับบอกมาละกัน อาจจะช่วยไม่ได้ทุกอย่าง แต่ก็น่าจะพอช่วยได้บ้างละนะ”

“ใช่ พ่อแกเคยช่วยพวกข้าไว้หลายอย่าง” เจ้าของกิจการรับซื้อเศษเหล็กที่อยู่ข้างๆ พุดเสริม ส่วนเจ้าของซูเปอร์มาร์เก็ตยืนพยักหน้าโดยไม่ได้พูดอะไร

“ได้ฟังอย่างนี้ผมก็ใจชื้น ถ้ามีอะไรผมจะบอกนะครับ” มาซายะโค้งคำนับอีกครั้ง ชายทั้งสามคนที่เริ่มเข้าสู่วัยชราพยักหน้ารับ

หลังจากคนทั้งสามกลับไปแล้ว มาซายะปิดประตูบ้านแล้วเดินกลับมาที่ห้องเดิม ส่วนที่พักอาศัยซึ่งสร้างติดกับตัวโรงงานมีเพียงห้องขนาดหกเสื่อกับห้องครัวเล็กๆ ชั้นสองมีห้องเสื้อญี่ปุ่นอีกแค่สองห้อง มาซายะไม่มีห้องเป็นของตัวเองจนกระทั่งซาดาโกะแม่ของเขาป่วยตายไปเมื่อสามปีที่แล้ว

โทชิโร่ยังคงนั่งดื่มเหล้าอยู่ในห้องที่ตั้งแทนพิธี ปลานมึกแห่งน่าจะหมดไปแล้ว โทชิโร่จึงหยิบถ้วยลิสที่เจ้าของร้านวัสดุก่อสร้างเหลือทิ้งไว้ขึ้นมากิน

โทชิโร่พูดเสียงอ้อแอ้เมื่อมาซายะเริ่มเก็บของทำความสะอาดห้อง “ทำเป็นพูดดี”

“หือ?”

“ก็ไอ้มาเอเดะนั่นไง มีอะไรให้ช่วยขอให้บอก พวกข้าจะช่วย พุดมาได้ยังไง ทั้งๆ ที่ใจไม่เคยคิดจะช่วย”

“เขาก็พูดไปตามมารยาทนะ ลุงสามคนนั้นก็น่าจะลำบาก”

“ข้าว่าไม่น่า ไอ้มาเอเดะมีงานเล็กงานน้อย น่าจะหาเงินได้อยู่ มันน่าจะพอช่วยพี่คุชิโอะได้บ้าง”

“พ่อคงไม่ได้ไปขอให้พวกเขาช่วยละมัง”

พอมาชายะพูดจบ โทชิโรแค้นเสียงดังเฮอะพร้อมกับเบะปาก

“มันจะเป็นไปได้ยังไง แกนี่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

มาชายะชะงักมือที่กำลังเรียงจานซ้อนกัน

“ตอนที่พ่อแกไม่มีเงินไปผ่อนค่าเครื่องกลึง ยูคิโอะไปหาสามคนนั้นก่อนเลย แต่ว่าไอ้สามคนนั้นมันน่าจะรู้ก็เลยแกล้งทำเป็นไม่อยู่บ้าน ถ้าตอนนั้นมีใครสักคนช่วยสักล้านเยน คงไม่เป็นแบบนี้”

“น้ำได้ยินเรื่องนี้มาจากใคร”

“จากปากพ่อแกเองนั่นแหละ เขายังด่าเลยว่า ตอนที่ไม่มีเงินละมาเสนอหน้ากัน พอลำบากหน่อย เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังตีน”

มาชายะพยักหน้าแล้วก้มหน้าก้มตาเก็บจานต่อ เขาเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก แต่ก็ไม่ได้ประหลาดใจ ตัวเขาเองไม่เคยเชื่อใจสามคนนั้น แม่เขาที่เสียไปแล้วก็ไม่ชอบสามคนนั้นเหมือนกัน แม่พูดอยู่เสมอว่า “ถึงจะเป็นคนละคน แต่สันดานเหมือนกันจริงๆ ชอบชวนให้พ่อแกเสียเงิน”

“เออ ชักหิวเสียแล้วสิ” โทชิโรพิมพ์้ำ ขวดเหล้าขนาด 1.8 ลิตร ไม่เหลือเหล้าสักหยด ถั่วลิสงในจานก็หมดไปด้วย มาชายะเก็บจานเปล่าใส่ถาด

“มีอะไรกินบ้างไหมเนี่ย”

“มีแต่ขนมมันจู”

“ว่า มันจูอะไรอะ”

มาชายะชายตามองโทชิโรที่ทำหน้าไม่พอใจ ถือกถาดที่มีจานเป็๋นเศษอาหารไปที่ห้องครัวแล้ววางลงในอ่างล้างจานซึ่งเต็มไปด้วยจานซามสูกปรก

“เออ มาชายะ” โทชิโรทักมาจากด้านหลัง เมื่อเขาหันไปมองก็พบว่าโทชิโรมายืนที่หน้าต่างเข้าห้องครัวตั้งแต่เมื่อไรไม่ทันสังเกต “แกได้คุยกับประกันรึยัง”

เขาเรื่องแล้วสิ มาชายะคิด ทำหน้านิ่งแล้วส่ายหน้า “ยังเลย”

มาชายะกดสวิทช์เปิดเครื่องทำน้ำอุ่นให้น้ำร้อนไหลจากเครื่องแล้วเริ่มล้างจาน บ้านมิซึฮาระที่สร้างมาแล้ว 40 ปีไม่มีน้ำอุ่นออกมาจากก๊อกน้ำ

“แต่ติดต๋อไปแล้วไซ้ใหม่”

“ฉันทัวแต่ยุ่งๆ ยังไม่ได้ติดต๋อไปเลย แต่ก็ไม่ค่อยอยากให้มาตอนนี
เหมือนกัน”

“มันก็ใช้ละนะ แต่ยิ่งเร็วเท่าไรได้ยิ่งดี ถ้าเริ่มทำซ้ำก็จะได้เงินเข้า
ไปด้วย”

มาซายะพยักหน้ารับ ล้างจานต่อเจียบๆ เขารู้ว่าสิ่งที่โทชิโรต้องการ
คืออะไร

“กรรมกรรมอยู่กับแกไซ้ใหม่” โทชิโรถาม

มาซายะชะงักมือครู่หนึ่งแล้วเริ่มล้างจานต่อ “ฮือ”

“ขอคุณน้อยได้ไหม”

“เอ่อ...เอาไว้ทีหลังได้ไหม”

“ข้าอยากดูอะไรสักชนิดหนึ่ง จานเอาไว้ล้างพรงนี้ก็ได้เนี่ย ข้าอยาก
ดูเดี๋ยวนี บอคมาก็ได้ว่าอยู่ที่ไหน เคียวเข้าไปหยิบเอง”

มาซายะถอนหายใจ วางฟองน้ำชุ่มฟองลง

ตู้เล็กๆ ใบหนึ่งตั้งอยู่ที่มุมห้องเสื้อญี่ปุ่น พ่อกับแม่เขาซื้อมาตอนที่
แต่งงานกันใหม่ๆ ในลิ้นชักเล็กๆ ชั้นล่างสุดมีแฟ้มสีฟ้าใส่อยู่ แฟ้มนี้เป็น
ที่เก็บกรรมกรรมประกันชีวิต ประกันอัคคีภัยบ้าน เอกสารเกี่ยวกับประกัน
รถยนต์ ทั้งหมดถูกจัดเก็บอย่างเป็นระเบียบ ซาดาโกะแม่ของเขาเป็นคน
ละเอียดเรียบร้อย เขาู้สึกว่าตั้งแต่แม่ตายไป ธุรกิจของพ่อเริ่มสะดุด พ่อ
มักดูแม่เวลาที่ออกความเห็นเกี่ยวกับงานว่าเป็นผู้หญิงไม่ต้องมายุ่ง

“สามสิบล้านเยนจริงๆ ด้วย” โทชิโรพูดขณะดูเอกสาร มือคิบบุหรี
ที่สีหน้าดูไม่ค่อยพอใจคงเพราะเห็นว่าจำนวนเงินน้อยกว่าที่คิดเอาไว้กระมัง

“คงถูกบังคับให้ทำประกันตอนที่พ่อไปกู้เงิน” มาซายะเอ่ย

“ตอนที่ขยายโรงงานไซ้ใหม่”

“ฮือ” ปี 1986 เป็นปีที่ญี่ปุ่นเริ่มเฟื่องฟู

โทชิโรพยักหน้าแล้วปิดแฟ้ม พ่นควันบุหรี่ยี่ห้อไฮไลต์ลอยขึ้นสองสามทีแล้วหันมาพูดกับมาซายะว่า

“เออ มาซายะ เหลือหนี้อยู่ประมาณเท่าไรอะ” ดวงตาคมเข้มมองเปล่งประกายวูบหนึ่ง

“น่าจะประมาณ...ยี่สิบล้านเยนมัง”

มีการคุ้ยประนอมหนี้เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว มาซายะก็ไปร่วมคุยด้วย

“หมายความว่า ถ้าใช้หนี้หมดก็จะเหลือประมาณสิบล้านเยน”

“ถ้าคำนวณจากตัวเลขในกระดาก็คงเป็นอย่างนั้น แต่จริงๆ ไม่รู้ว่าจะเป็นยังไง ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าพอจ่ายเบี่ยประกันครบปีเปล่า”

“น่าจะครบละมัง แล้วก็ไม่ได้ตายผิดธรรมชาติสักหน่อย”

มาซายะนิ่งเงียบ คิดว่าถ้านั่นไม่ใช่การตายผิดธรรมชาติแล้วตายแบบไหนถึงจะเรียกว่าใช่

“มาซาจัง พ่อแคงเคยเล่าให้ฟังแล้ว” โทชิโรล้วงกระเป๋าเสื้อนอก

มาซายะพอจะเดาออกว่าสิ่งที่น้ำเขาจะให้ดูคืออะไร เป็นไปตามคาด โทชิโรหยิบซองกระดาสีน้ำตาลออกมา ดึงกระดาสีที่พับไว้อย่างเรียบร้อยออกมาจากซองแล้วกางต่อหน้ามาซายะ

“ก่อนที่จะแม่แคงจะตายไป ก็น่าจะประมาณสามสี่ปีมาแล้วมัง ตอนนั้นเขาต้องการเงินก้อนหนึ่ง ข้าเลยให้ยืมไปสี่ล้านเยน ตอนนั้นเศรษฐกิจแย่ เป็นพี่น้องกันข้าก็ไม่อยากทวงหกรอนะ เลยปล่อยมาจนถึงวันนี้ แต่ช่วงนี้ข้าเองก็ชักไม่ไหว”

โทชิโรทำธุรกิจขายส่งแว่นตากับนาฬิกาแถวเมืองโกเบและอาามาซากิ ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นร้านขายปลีกเล็กๆ เขาขับรถแวนไปส่งสินค้าให้ร้านเหล่านั้น แม้ต้องวนไปหลายร้านแต่ก็พอมีกำไร ทว่าตั้งแต่ฟองสบู่แตกรายได้ลดลงไปมาก พลอยหมดกำลังใจที่จะค้าขายต่อ

แต่การที่โทชิโรหมุนเงินไม่ทันไม่ใช่เพราะสาเหตุนี้เพียงอย่างเดียว มาซายะจำที่ซาดาโกะเล่าให้ฟังได้ว่า โทชิโรเคยเล่นหุ้นได้กำไรมาก จึงไม่อยากจะหลังขดหลังแข็งทำงานอีกต่อไป

“ข้าเองก็ไม่อยากพูดกับแกเรื่องนี้หรอกนะ” โทชิโรทำหน้าที่เคร่งเครียด เภาศึรณะเกรกฯ “แต่ข้าเองก็มีหนี้เหมือนกัน แล้วข้าไปกู้มาจากคนไม่ค่อยดีเสียด้วย ถ้าไม่ใช้เงินพวกนั้น ไม่รู้ว่าจะโดนอะไรบ้าง ข้ากลัวจริงๆ อะ”

“รู้แล้วนะ” มาซาอะพยักหน้า “เอาไว้อันนี้ที่อื่นหมดแล้ว ฉันจะคืนให้น้ำ”

“จันโระ แกพูดอย่างนั้นข้าก็ค่อยเบาใจ” โทชิโรหัวเราะเห็นพັນเป็นคราบเหลือง “คนที่ข้ายืมเงินมาเป็นพวกอันตราย พวกนั้นมันคงรู้แล้วละว่า ข้าให้แกยืมเงิน ถ้าเกิดข้าไม่คืนเงินพวกนั้น แล้วขึ้นพวกมันขอคืนไปยืมเงินนี้ พวกนั้นอาจจะมายุ่งกับแกก็ได้ ข้าก็เป็นห่วงอยู่เนี่ย”

“ฉันคืนให้น้ำแน่นอน” มาซาอะพูดซ้ำ

“เออ เออ ดี ดี ข้าขอโทษด้วยที่ต้องทวงตอนนี้” โทชิโรทำสีหน้ารู้สึกผิด ยกมือข้างที่คิบบุหรือไฮไลต์เป็นเชิงขอโทษ

หลังจากนั้นโทชิโรได้มีเบียร์ที่เหลืออยู่เพียงเล็กน้อย บ่นว่าวงวนอนแล้วเดินขึ้นไปบนชั้นสอง โทชิโรเข้าออกบ้านนี้มานานจนรู้ว่าเครื่องนอนสำหรับแขกของบ้านมิชิฮาระอยู่ในตู้ใบไหน

ต้องการเงินก้อนอะไรกัน พูดซุบซิบ...

พ่อเคยเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับหนี้ก้อนนี้ พ่อกับแม่ถูกโทชิโรเกลี้ยกล่อมให้เล่นหุ้นปั่น ไม่สิ ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเข้าไปพัวพันกับหุ้นปั่นที่โทชิโรหวังว่าจะได้กำไรต่างหาก โทชิโรบอกว่าจะออกเงินให้ก่อน แล้วให้พ่อเขาเซ็นใบกู้ยืมนั่น พูดกับพ่อเขาว่าทำสัญญาเป็นพินัยเท่านั้น ไม่ได้จริงจิงอะไร ยุคิโอะเองคงนึกไม่ถึงว่าจะถูกน้องเมียหลอก จะว่าไปแล้วน่าสงสัยเหมือนกันว่าโทชิโรเอาเงินนั้นไปซื้อหุ้นจริงๆ หรือเปล่า

มาซาอะหันไปนั่งขัดสมาธิหน้าโลงศพราคาถูกสุดที่บริษัทจัดงานศพแนะนำ ภูษาคิโอะที่ตั้งไว้หน้าโลงศพดูเหมือนหม่อม ก่อนตายพ่อเขาก็งมีสีหน้าแบบนี้กระมัง ใบหน้าของคนที่ถูกตัดสินแล้วซึ่งทุกสิ่งอย่าง หมดหวัง และขาดความเชื่อมั่นว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ไปทำไม ไม่มีอนาคต

มาซาเยะลุกขึ้นยืน เปิดประตูกระจกที่ติดกับตัวโรงงาน ลมเย็นเยือกพัดผ่านร่างทันที หลังจากตัวลั่นเพราะความหนาวเย็นอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็สวมรองเท้าแตะที่วางอยู่บนพื้นคอนกรีตเย็นเยียบราวกับน้ำแข็ง กลืนน้ำมันเครื่องและฝุ่นละอองลอยแตะจมูก ไม่ใช่กลิ่นที่เขาชอบ แต่ก็เป็นกลิ่นที่เขาคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก

มาซาเยะเงยมองเพดาน คานเหล็กพาดผ่านซ้ายขวา เพราะความมืดทำให้เขามองเห็นไม่ชัด แต่ก็จำได้แม่นยำว่าตรงไหนขึ้นสนิมและสีลอกเป็นรูปร่างอะไร รอยสีลอกกรวยหนึ่งมีรูปร่างเหมือนแผนที่ญี่ปุ่นมาก

คืนวานนี้ ตอนที่มาซาเยะกลับมาจากข้างนอกก็พบว่ายูคิโอะเอาเชือกพาดคานได้แผนที่ญี่ปุ่นนั้นแล้วผูกคอตาย

2

วินาทีที่เห็นร่างพ่อห้อยต่อแสงอยู่บนคานเหล็ก มาซาเยะก็รู้สึกแปลกใจหรือตกใจ ไม่สิ จะบอกว่าไม่ตกใจเลยก็คงไม่ใช่ เพราะว่าเขาลอยถุงชูเปอร์มาร์เก็ตร่วงลงพื้น แล้วรีบวิ่งเข้าไปหาร่างไร้วิญญาณของพ่อ เขายืนบนพื้นที่เย็นเยือกของโรงงานเงยมองร่างไม่ไหวติง คาดการณ์ไว้อยู่แล้วว่าสักวันคงเกิดเรื่องแบบนี้ แต่พยายามที่จะไม่คิดถึงมัน

ร่างเขาลั่นอีกครั้ง มาซาเยะหิบบี้เสื้อคลุมกันหนาวซึ่งแขวนอยู่ที่ผนังมาใส่ เสื้อคลุมตัวเล็กไปเนื่องจากเขาสูงถึง 180 ซม. เวลาพ่อใส่เสื้อตัวนี้คงหลวมโครก เพราะพ่อสูงไม่ถึง 160 ซม.

เขาล้วงกระเป๋าเสื้อคลุม นึกสัมผัสกับซองบุญหรี หิบบอกออกมาให้เห็นว่าไฟแช็กแบบใช้แล้วทิ้งอัดอยู่กับซองบุญหรียี่ห้อไฮไลต์ ในซองยังเหลือบุญหรืออยู่หลายมวน คงเป็นบุญหรือสุดท้ายที่พ่อสูบ

มาซาอะหิชิบุหิชิปิดเบียร์วมนหนึ่งมาคาบแล้วจุดไฟ ฟันควันบุหิชิพร้อมกับมองป้ายห้ามสูบบุหิชิของโรงงาน ป้ายนี้ทำไว้ตั้งแต่สมัยที่ยังมีคนงานในโรงงาน แต่หลังจากที่เขาทำงานกับพ่อเพียงสองคน พ่อก็ทำงานกับเครื่องจักรไปด้วยสูบบุหิชิไปด้วย

บุหิชิของคูต่างหน้าของพ่อขึ้นและไม่มีรสชาติเอาเสียเลย หลังจากมันกลายเป็นเถาถ่านไม่ถึงครึ่งวอน เขาก็ทิ้งลงไปในกระป๋องเปล่าที่พ่อใช้เป็นที่แช่บุหิชิ

เขานึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงเดินไปที่เครื่องจักรเครื่องหนึ่ง เครื่องนี้เป็นเครื่องกัดเซาะโลหะด้วยตัวนำไฟฟ้า หน้าของมันก็เหมือนกับชื่อคือจะกัดเซาะโลหะให้เป็นรูปร่างต่างๆ ตามที่ต้องการด้วยกระแสไฟฟ้า เป็นเครื่องจักรชนิดพิเศษ แถมยังมีราคาสูง โรงงานเล็กๆ ทั่วไปที่มีเครื่องแบบนี้มีจำนวนไม่มาก ตอนที่ยูคิโอะซื้อเครื่องนี้ เขาพูดอย่างดีใจว่าถ้ามีเครื่องนี้แล้วก็ไม่ต้องเป็นห่วงหากมีคนจ้างขึ้นรูปโลหะ ตอนนั้นพ่อก็คงไม่คิดไม่ฝันว่าอีกไม่กี่ปีหลังจากนั้นงานจะลดฮวบ

ด้านข้างของเครื่องจักรมีตู้เล็กๆ วางอยู่ เมื่อเขาเปิดบานประตูก็เห็นขวดแก้วสี่เหลี่ยมมีฝุ่นจับบางๆ เขาหยิบขวดใบนั้นออกมา เช็ดฝุ่นด้วยชายแขนเสื้อ เผยให้เห็นตัวอักษรคำว่า ‘โอลด์พาร์’ เขาลองเขย่าขวดดูก็ได้ยินเสียงของเหลว

“ข้าว่าไม่ใช่แน่นอน ไม่เคยได้ยินเรื่องแบบนี้มาก่อนเลย” คนงานที่อยู่ใกล้ๆ หัวเราะคำพูดของเขา คนเดียวที่ทำหน้าจริงจังก็คือพ่อเขา

“ตอนที่ข้าได้ฟังครั้งแรกข้าก็ไม่เชื่อเหมือนกัน แต่คนขายเครื่องมันบอกว่าเครื่องจักรจะทำงานเร็วขึ้นยี่สิบถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์เสียวนา”

“เขาล้อเล่นละมัง อย่าเลยพ่อ เสียตายของ”

“ไม่ลองก็ไม่รู้” ว่าแล้วยูคิโอะก็เทโอลด์พาร์ลงในแทงก์สำหรับขึ้นรูปโลหะ

ในแท่งที่ขึ้นรูปปกติจะมีน้ำมัน ซึ่งทำให้มีการส่งผ่านกระแสไฟฟ้าได้
ไม่รู้ว่ายูคิโอะได้ข้อมูลมาจากที่ไหนว่าถ้าใส่วิสก็ลงไปน้ำมันจะทำให้การ
ทำงานของเครื่องเร็วขึ้น แถมถ้าเป็นวิสก็แพงๆ ยิ่งได้ผลดีกว่า

ใช้เวลาไม่นานนัก ยูคิโอะก็รู้ว่าสิ่งที่ทำไม่ได้ผล มาชวยะกับพนักงาน
หัวเราะอย่างเอาเป็นเอาตายเมื่อเห็นยูคิโอะทำหน้ากังวล หลังจากนั้น กลิ่น
วิสก็ยังคงหลงเหลือรอบๆ เครื่องไปพักหนึ่ง

มาชวยะเปิดฝาขวดโพลด์พาร์แล้วยกดื่มทั้งขวด ของเหลวที่ไหลเข้า
ปากมีกลิ่นเดียวกับเมื่อตอนนั้น

ห้าปีที่แล้ว ตอนที่เศรษฐกิจกำลังเฟื่องฟู

ยูคิโอะกระตือรือร้นที่จะยกระดับโรงงานมิซึฮาระให้ดีขึ้น แรกเริ่ม
เดิมทีโรงงานมีเพียงเครื่องจักรมือสองเพียงเครื่องเดียว กระแสการเจริญ
เติบโตของเศรษฐกิจส่งผลให้โรงงานของยูคิโอะกลายเป็นโรงงานขึ้นรูป
โลหะที่มีหน้ามีตาพอๆ กับโรงงานอื่น ยูคิโอะพูดบ่อยๆ ว่า ความฝันของ
เขาคือจะรับงานจากบริษัทใหญ่ๆ โดยตรงและขยายโรงงานให้ใหญ่โตขึ้น
ไปอีก เพราะการรับงานต่อจากที่อื่นไม่ค่อยมีอนาคตเท่าไรนัก

ก่อนหน้านั้นเล็กน้อยมาชวยะทำงานที่แผนกเครื่องจักรของโรงงาน
ผลิตเครื่องไฟฟ้าแห่งหนึ่ง เป็นแผนกที่ทำเครื่องจักรเพื่อการผลิต หลังจาก
จบวิทยาลัยเทคนิค เขาเข้าทำงานที่นั่นได้สองปีก็ขอลาออกมาช่วยงานที่
บ้าน ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นไปตามแผนของยูคิโอะ ตอนนั้นโรงงานของพ่อกำลัง
ไปได้ดี มาชวยะเองก็ไม่กังวลอะไร

แต่ ณ ตอนนี้ เมื่อมองย้อนกลับไป จะว่าไปแล้วช่วงนั้นก็ปฏิเสธ
ไม่ได้ว่าสถานการณ์ภาพรวมไม่น่าจะเป็นไปได้ ฐานการผลิตได้ถูกย้าย
ไปต่างประเทศ ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มกลายเป็นคู่แข่ง
ของญี่ปุ่น โรงงานในประเทศต้องยอมลดค่าใช้จ่ายลงอย่างมากเพื่อแลก
กับงานที่ได้มา

ช่วงนั้นโรงงานที่สามารถอยู่รอดได้มีน้อยมาก แต่ละที่ถูกหลอกลวงด้วยตัวเลขสวยหรู หลายแห่งถูกธนาคารชวนเชื่อให้กู้เงินเพื่อลงทุนเพิ่มหรือขยายธุรกิจ

มาซายะจึงไม่สามารถโทษพอได้ ช่วงนั้นทุกคนกำลังหลงระเหิรเข้าใจผิดว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างนั้นตลอดไป

ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อมองย้อนไปถึงการตกต่ำของพวกเขาในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา มาซายะแทบลมจับ ช่วงแรกพวกเขาคิดว่าคงไม่มีงานแคว้นนี้หรือพรุ่งนี้ ถัดไปก็คิดว่าคนรอบตัวพวกเขาเท่านั้นที่ไม่มีงาน หลังจากนั้นก็คิดว่าคงเป็นความผิดพลาดอะไรสักอย่าง ตอนที่รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดพลาด แต่อุตสาหกรรมการผลิตของญี่ปุ่นทั้งประเทศกำลังล่มจม เนื่องจากไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างให้คนงานแล้ว

รายได้จากงานที่ไปขอร้องมาจากบริษัทซึ่งเป็นคู่ค้ากันมานานเพียงแค่ประคองให้ธุรกิจพออยู่ได้ ไม่พอจ่ายหนี้ก้อนโต เดือนที่ผ่านมา สิ่งที่โรงงานมิซึฮาระผลิตมีเพียงลวดเชื่อมพอกผิวแข็ง โดยการนำเอาท่อทองแดงไปตีแล้วเชื่อมเข้าด้วยกัน งานแค่นั้นได้เงินมาไม่กี่หมื่นเยน ปีใหม่ที่ผ่านมาพวกเขาไม่มีเงินแม้แต่จะซื้อข้าวเหนียวก้อนคางามิโมจิเพื่อฉลองปีใหม่เสียด้วยซ้ำ

ชะตากรรมของโรงงานมิซึฮาระได้ถูกกำหนดแล้วจากการไปเจรจากับเจ้าหนี้เมื่อวันก่อน พอลูกมิซึฮาระไม่เหลืออะไรอยู่เลย สิ่งที่ต้องตัดสินใจหลังจากนี้มีเพียงจะออกไปจากที่นี่เมื่อไร

“หมดสิ้นทุกสิ่งอย่าง” ยูคิโอะนั่งอยู่ที่มุมหนึ่งของโรงงานบ่นพึมพำ หลังจากเจ้าหนี้ก็กลับไป ปกติเขามีรูปร่างเล็กอยู่แล้ว พอนั่งหลังอ้อม ชวนให้มาซายะนึกถึงไม้ดัดบอนไซเหี่ยวแห้งโรยรา

เขาคิดอยู่แล้วว่าสักวันหนึ่งยูคิโอะอาจจะฆ่าตัวตาย แต่ก็พยายามที่จะไม่คิดเรื่องนี้ ไม่สิ พูดยให้ถูกต้องก็คือ เขาแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่ายูคิโอะมีแววจะฆ่าตัวตาย เขาแสดงให้เห็นครูดุอย่างนั้นรี ไม่ใช่ใครที่โหดหรือ

ตัวเขานั้นเอง เนื่องจากรู้ว่าหากเขาทำเป็นรู้ว่าพ่อจะฆ่าตัวตาย เขาจะต้องห้ามพ่ออย่างสุดความสามารถในฐานะที่เป็นลูก

เมื่อเห็นสภาพตกต่ำของพ่อ เขาแอบคิดว่าเมื่อไรจะตายไปเสียที่เขารู้ว่าพ่อทำประกันชีวิตเอาไว้ ดังนั้นพอเห็นร่างพ่อผูกคอตาย ความคิดแวบแรกของเขาก็คือ เรารอดแล้ว

ขวดโหลดีฟาร์ว่างเปล่า มาซายะกลิ้งขวดเปล่าลงบนพื้น ขวดสี่เหลี่ยมกลิ้งไปได้เพียงครึ่งรอบก็หยุดนิ่ง เมื่อหันไปมองนาฬิกาแขวนผนังก็เห็นว่าเป็นเวลาฟ้าสาง

ตอนที่เขากำลังจะไปนอนในห้อง เกิดแรงสั่นสะเทือนอย่างแรงที่ได้ฝ่าเท้า มาซายะสูญเสียการทรงตัวหลุดลงคลานกับพื้น

พื้นห้องสั่นเป็นคลื่นพร้อมกับเสียงสะเทือนลั่น มาซายะตกใจ ตั้งใจว่าจะมองรอบๆ ตัว แต่ก็ไม่มีเวลาทำเช่นนั้น เพราะตัวเขากำลังไปตามพื้นเอียงเทไถ่

หลังจากร่างกายกระทบกับผนังแล้วหยุดนิ่ง พื้นก็ยังไม่หยุดสั่น เขาริบยื่นมือไปจับเครื่องเจาะที่อยู่ใกล้ๆ เขาแทบจะไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อเห็นภาพรอบๆ ตัว

ผนังตึกที่เสริมด้วยเหล็กเส้นเริ่มขยับตัว กระดานดำ นาฬิกา และชั้นวางอุปกรณ์เครื่องจักรหลุดกระเด็นออกมาจากผนังลอยอยู่ในอากาศฐานเครื่องจักรที่มีน้ำหนักหลายร้อยกิโลกรัมส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดพร้อมกัน

ได้ยินเสียงแตกหักเหนือศีรษะ ตามมาด้วยเศษกระดานร่วงหล่นเพดานตึกพังลงมานั่นเอง

มาซายะอยู่นิ่งๆ สาเหตุหนึ่งคือความกลัว อีกสาเหตุหนึ่งคือการสิ้นแรงจูงใจไม่อาจยืนทรงตัวอยู่ได้ เขาขยับตัวเข้าใกล้เครื่องเจาะ ยกมือทั้งสองขึ้นกั้นศีรษะเอาไว้ เสียงพื้นดินสั่นสะเทือนดังต่อเนื่อง พายุทรายโหมเข้าใส่เขา บางทีก็ได้ยินคล้ายเสียงระเบิด

เขามองตัวบ้านหลักผ่านช่องนี้ว ประตูบ้านที่เปิดทิ้งไว้ทำให้เขามองเห็นโครงสร้างของยูคิโอะ โครงสฟกถึงตกลงมาที่พื้น แทนพิธีฟงหลาย

วินาทีต่อมา มีของขึ้นใหญ่ตกลงมา แล้วห้องทั้งห้องก็หายวับไปกับตา ห้องที่เคยตั้งแท่นพิธีกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยภายในพริบตา

มาซายะไม่รู้ว่าจะเกิดแรงสั่นสะเทือนนานเท่าไร รู้สึกว่ามันเบาลง แต่ร่างกายยังรับรู้ถึงแรงสั่นอยู่ ความหวาดกลัวยังไม่จางหาย เขายังอยู่ตรงนั้นอีกชั่วครู่หนึ่ง

ที่เขาเงยขึ้นมาได้ก็เพราะได้ยินเสียงคนตะโกนว่า “ไฟไหม้”

มาซายะมองไปรอบๆ ตัวแล้วค่อยๆ ลุกขึ้นด้วยความหวาดผวา ผนังโรงงานพังทลายแทบไม่มีเหลือ ส่วนหนึ่งพังเอนเข้ามาด้านใน เครื่องจักรใหญ่โตแข็งแรงช่วยปกป้องเขาไว้ เสื้อคลุมกันหนาวตัวหนาขาดเป็นหย่อมๆ โชคดีที่เขาไม่ได้รับบาดเจ็บมากมายอะไรนัก

มาซายะเดินออกไปนอกโรงงานที่ผนังทลายลง เขามองไปรอบๆ แล้วพูดอะไรไม่ออก เมืองที่ยังเป็นเมืองอยู่เมื่อวานนี้ถูกทำลายจนสิ้นซาก ร้านไอศกรีมยาก็ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม อะพาร์ตเมนต์โครงสร้างไม้ให้เขาที่อยู่ติดกันก็พังพินาศ บอกไม่ได้ว่าส่วนไหนคือถนน ส่วนไหนคือบ้านคน

เขาได้ยินเสียงคนกรีดร้อง มาซายะหันไปทางเสียงนั้นก็พบว่า เป็นเสียงหญิงวัยกลางคนใส่ชุดสีเทา ศีรษะก็เต็มไปด้วยฝุ่นผงจนกลายเป็นสีเทา

เมื่อรู้สึกตัวก็พบว่านอกจากผู้หญิงคนนี้ก็มีคนอื่นอีก น่าประหลาดใจที่ว่าเมื่อกี้เขามองไม่เห็นคนเหล่านี้ นั่นเป็นเพราะเขามัวแต่พรีนพริงกับสภาพความเสียหายของตึกราบบ้านเรือนเบื้องหน้า

หญิงวัยกลางคนมองเห็นมาซายะ วิ่งเข้ามาหาด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยดินโคลน

“ลูกฉันติดอยู่ข้างใน ช่วยฉันหน่อย”

“ที่ไหนครับ” เขาวิ่งตามไป

หญิงคนนั้นชี้ไปยังซากบ้านหลังคากระเบื้องที่พังถล่มลงมา กรอบหน้าต่างและประตูบิดงอ กระจกแตกกระจายทั่วพื้น มีควันคุ้งขึ้นมาจากบางส่วนที่บ้าน

เมื่อเห็นว่าตัวเองช่วยคนเดียวไม่ไหว มาซายะจึงมองไปรอบๆ เพื่อเรียกคนมาช่วย ทว่าไม่มีใครอยู่ในสภาพที่จะช่วยคนอื่นได้เลย ทุกคนมัวแต่ช่วยคนในครอบครัวของตัวเองที่อยู่ใต้ซากบ้าน

มาซายะใช้ไม้ที่ตกอยู่แถวนั้นค่อยๆ เคลื่อนย้ายเศษอิฐหินที่อยู่ใต้หลังคา หญิงคนเดิมนั่งยองๆ ที่พื้นดินมองดูตามช่องรอยแยก จู่ๆ ก็ร้องตะโกนขึ้นว่า

“อะ อยู่那儿ไง ลูกฉัน เท้าลูกฉันอยู่ตรงนั้น”

เอ๊ะ มาซายะอุทานแล้วนั่งลงเพื่อจะมอง ตอนนั้นเองเกิดแสงไฟลุกพรึบขึ้นจากบริเวณที่มีควันลอยขึ้นก่อนหน้านี้

“โอ๊ย...โอ๊ย...ตายแล้ว” ผู้หญิงเบิกตาโพลง กรีดร้อง ไฟเริ่มลามเป็นวงกว้างมาถึงส่วนรอยแยกที่นั่งมองเมื่อครู่ ช่วยไม่ได้แล้ว หญิงคนนั้นส่งเสียงกรีดร้องราวกับสัตว์ป่า

นี่มันนรกชัดๆ... มาซายะส่ายหัวแล้วถอยหลังออกมา

ไฟลุกลามเป็นวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ไม่มีวิ้วแววของหน่วยดับเพลิง ทุกคนทำได้เพียงเฝ้ามองครอบครัวและทรัพย์สินของตัวเองถูกเผาไหม้โดยไม่อาจทำอะไรได้

บ้านและโรงงานของมิซึฮาระพังทลายก็จริง แต่ไม่เกิดไฟไหม้ มาซายะเดินไปที่บ้านตัวเองอย่างมึนงง

เมื่อไปถึงเขาเห็นโทชิโรนอนหงายแน่นิ่งถูกทับอยู่ใต้คาน

มาซายะเหลือบไปเห็นของสิ่งหนึ่งแลบออกมาจากกระเป๋าสี้นอกของโทชิโร มันคือซองจดหมายสีน้ำตาล

เขาเดินอย่างระมัดระวังไปนั่งยองๆ ข้างโทชิโร แล้วดึงซองสีน้ำตาลออกมาจากกระเป๋าสี้อ

ก็เท่ากับว่าเราไม่มีหนี้อะไรต่อกันแล้ว เขาคิดพร้อมกับมองโทชิโร แล้วต้องสะดุ้งโหยง

ตาของโทชิโรเปิดอยู่ ดวงตาขุ่นมัวจ้องมองมาที่เขา ปากขยับราวกับจะต่อว่าอะไรบางอย่าง

สิ่งที่เขาทำลงไปดูเหมือนเป็นสัญชาตญาณมากกว่าความคิด เขาหยิบกระเบื้องที่ตกอยู่ใกล้ตัวขึ้นมาแล้วฟาดไปที่หัวโทชิโรอย่างแรง ไม่รู้สึกลึกลงหรือหวาดกลัวแม้แต่น้อย ตาโทชิโรปิดลงทันทีที่ไม่มีโอกาสแม้แต่ที่จะส่งเสียง หน้าผากแยกเป็นสองเสี่ยง

มาซายะลุกยืนขึ้น ต่อไปนี้ เขาไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นี้แล้ว บ้านกับโรงงานกำลังจะตกไปอยู่ในมือคนอื่น ทว่าตอนที่มาซายะจะก้าวเท้าออกจากตรงนั้น เบื้องหน้าเขามีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่

3

มาซายะไม่รู้ว่ามีผู้หญิงคนนี้อยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร มาทำอะไรที่นี่ แต่ที่แน่ๆ คือผู้หญิงแปลกหน้าคนนี้เห็นสิ่งที่เขาทำลงไปเมื่อครู่ทุกอย่าง

มาซายะมองเธอพร้อมกับค่อยๆ ลุกขึ้นยืน อายุของเธอคงประมาณยี่สิบห้า นุ่งชุดวอร์มสีครีมน่าจะใส่แทนชุดนอน แน่แน่นอนว่าไม่ได้แต่งหน้า รวบผมยาวไว้ด้านหลัง วงหน้าเล็ก คางเรียวแหลม นัยน์ตาเขียวเบิกกว้าง จ้องเขาเหม็ง

เขาค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้เธอทีละก้าว ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองต้องการจะทำอะไร

ตอนนั้นเองพื้นดินสั่นสะเทือนอีกครั้ง

มาซายะสูญเสียการทรงตัวเข้าทรุดลงคุกเข่ากับพื้น เกิดเสียงลั่นเอี๊ยดอ๊าดแล้วเสาหลักที่อยู่ใกล้ๆ ก็เอนลงมา ตามด้วยเสียงดังครืน ครืน เป็นเสียงตึกรุมบ้านเรือนพังทลายตามๆ กันไป

พอรู้ตัวอีกที บริเวณใกล้ๆ เขาก็เกิดไฟไหม้ แล้วลูกกลมในหัวพริบตา

ผู้หญิงคนนั้นหายตัวไปเมื่อไรไม่รู้ มาซายะพยายามมองหาอยู่พักหนึ่ง แต่ควันไฟกับฝุ่นผงที่พัดปลิวทำให้มองเห็นไม่ได้ไกลนัก

มีอะไรบางอย่างตกลงใกล้ๆ ตัวเขา พอมองไปก็พบว่า เป็นป้ายร้านกาแฟแบบที่มีไฟอยู่ด้านใน เมื่อเงยมองก็เห็นสายไฟหลุดห้อยลงมาจากชั้นสองของตึกเอียงโย้ อยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้แล้ว

เขาเดินไปทางทิศใต้ทั้งๆ ที่ใส่รองเท้าแตะ ทางนั้นมีโรงเรียนประถมศึกษาดังอยู่

ทางเดินคดเคี้ยว บางแห่งเป็นรอยแยก สองข้างทางมีบ้านเรือนผู้คนพังถล่มลงมา ไฟไหม้ไปทุกหย่อมหญ้า ผู้คนพากันรำให้ ทั้งๆ ที่เมืองตกอยู่ในกองเพลิง แต่กลับไม่เห็นรถดับเพลิงแม้แต่คันเดียว ระหว่างทางมาชายะช่วยพาคนออกมาจากใต้ซากปรักหักพังหลายคน แต่คนที่รอดชีวิตมีไม่ถึงครึ่ง ทุกครั้งที่เขาสัมผัสมือเท้าของศพเย็บเย็น เขาคิดว่า มันคือฝันร้าย

ในที่สุดเจ้าหน้าที่กู้ภัยก็มาถึง เมื่อมองเห็นเปลวเพลิงไหม้ไปในวงกว้าง ก็ไม่อาจทำอะไรได้ อุปกรณ์ดับเพลิงที่มีอยู่ไม่มีประโยชน์แม้แต่หยก พวกเขาได้แต่ยื่นตะลิ่งถือสายฉีดน้ำดับเพลิงที่ไม่มีน้ำ โคนผู้ประสพภัยต่ำทอ

“มัวแต่ทำอะไรอยู่ รีบดับซี...ดับไฟให้หน่อย เร็วเข้า บ้านฉันไหม้หมดแล้ว”

“ก็มันไม่มีน้ำแล้วนี่นา”

“ในบ้านมีคนอยู่ ทำอะไรสักอย่างสิเว้ย”

บ้านเรือนจำนวนมากมีเพลิงไหม้ลุกลาม ผู้คนตายไปต่อหน้าต่อตา ผู้ประสพภัยและพนักงานดับเพลิงที่กำลังโต้เถียงกันอยู่ มาชายะเดินมาจนถึงสนามกีฬาโรงเรียน สภาพน่าสังเวชที่เจาะระหว่างทางยังติดตา บนพื้นสนามปูผ้าใบสีฟ้า ผู้คนที่หนีมาจากบริเวณใกล้เคียงนอนชดอยู่บนนั้น

มีคนเอาโต๊ะออกมาวางที่มุมสนาม ผู้ชายหลายคนใส่เสื้อกันหนาว กำลังแจกกระดาษให้แก่ผู้ประสพภัย มาชายะเดินไปทางนั้น

“เจออะไรมา” ชายวัยกลางคนสวมหมวกกันหนาวมองมาทางเขา แล้วถาม ที่ดินเขามีป้ายติดอยู่ คงจะเป็นพนักงานดับเพลิงของเมืองนี้

“บ้านกับโรงงานถูกไฟไหม้ครับ”

“มีคนบาดเจ็บไหม”

“คือว่า...” มาซายะคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบไปว่า “น้ำผมตายแล้ว... ผมคิดว่านะ”

ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วแหวหนึ่งแล้วพยักหน้า เรื่องที่มีคนตายคงไม่แปลกอะไรแล้ว

“ศพอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่นั่นแหละครับ ซากบ้านทับอยู่”

“จันรึ” ชายสวมหมวกกันหนาวพยักหน้าอีกครั้ง แล้วยื่นกระดาษเปล่าให้มาซายะ “ช่วยเขียนชื่อ ที่อยู่ให้ที แล้วก็เขียนว่าเจอภัยพิบัติอะไรมาบ้างอย่างละเอียด ถ้าจะให้ดีช่วยเขียนแผนที่ให้ด้วย อ้อ แล้วก็ชื่อผู้เสียชีวิต”

มาซายะขอยืมดินสอแล้วเดินออกมาจากตรงนั้น เขานั่งลงบนผ้าใบ เริ่มเขียนชื่อ นามสกุลบนกระดาษ

หลังจากเขียนรายชื่อเจออย่างละเอียด ก็เขียนเพิ่มไปว่าโยเนะคุระโทชิโร ผู้เป็นน้ำเสียชีวิต เขาจำที่อยู่และเบอร์ติดต่อของโทชิโรไม่ได้

มาซายะกลับไปที่บ้านพร้อมกับพนักงานดับเพลิงก็เมื่อหลังเที่ยงไปแล้ว เพื่อที่จะไปดูศพโทชิโร ร่างไร้วิญญาณยังคงอยู่ใต้คานบ้าน เลือดที่ไหลมาจากหน้าผากแห้งกรังเป็นสีดำ

“ช่างน่าเวทนา ตอนที่หลังคาพังลงมา คงมีอะไรกระแทกหัว” พนักงานดับเพลิงที่อายุมากกว่าพูด มาซายะพยักหน้า ไม่พูดอะไร

“แล้วคนอื่นล่ะ ไม่มีใครอีกอะ” พนักงานดับเพลิงถาม

“ไม่มีแล้ว แต่ว่า...”

“แต่ทำอะไร”

“น่าจะศพพ่อกผม เพราะเมื่อคืนนี้จัดงานศพ”

“อ้อ” เจ้าหน้าที่ดับเพลิงทำหน้าเหวอแล้วเบะปาก “ถ้าไม่ใช่คนที่เสียชีวิตเพราะแผ่นดินไหว เอาไว้ที่หลังก็แล้วกัน ต้องช่วยคนตายก่อน”

มาชายะตอบว่าไม่เป็นไร

ว่าโทชิโรถูกนำไปไว้ที่โรงยิมใกล้บ้าน มาชายะตามไปด้วย เมื่อไปถึงที่นั่นก็พบว่ามิสพอย์อยู่แล้วประมาณยี่สิบกว่าศพ คนที่น่าจะเป็นญาติของศพเหล่านั้นนั่งยองอยู่ข้างๆ ร้องไห้ระงม

ตำรวจกำลังชันสูตรพลิกศพ ในระหว่างที่ศพโทชิโรถูกตรวจสอบ มาชายะถูกนำตัวไปสอบปากคำโดยตำรวจอีกคนหนึ่ง

“บ้านซึ่งติดกับโรงงานพังลงมาหมดเลย ผมอยู่ในโรงงานถึงรอดมาได้”

ตำรวจไม่มีท่าทีสงสัยคำพูดของมาชายะ คงเห็นศพหัวแบะมาแล้วหลายศพ

“คุณโยเนะคุระมีครอบครัวไหม” ตำรวจถาม

“เขาหย่ากับเมียเมื่อหลายปีก่อน มีลูกสาวอยู่หนึ่งคน แต่ก็แต่งงานแล้วย้ายไปอยู่ที่นาระ น่าจะยังอยู่ที่นั่นนะครับ”

“ติดต่อลูกสาวผู้ตายได้ไหมครับ”

“ไม่แน่ใจเหมือนกัน ลองถามพวกญาติๆ ดูน่าจะได้”

ตำรวจที่อาวุโสกว่าหยุดคิดครู่หนึ่งแล้วเอ่ยปากพูดว่า

“คุณช่วยติดต่อคนที่เป็นลูกสาวได้ไหม หรือถ้ามีคนอื่นมารับศพแทนได้ก็ไม่เป็นไร”

“ผมลองโทร.ดูได้ แต่ผมเองก็ไม่มีเบอร์โทรของญาติๆ เสียด้วยสิ อาจต้องใช้เวลานิดหน่อย”

“ไม่มีปัญหา ตอนนี้นั่นก็ติดต่อกันยากทั้งนั้นแหละ” ตำรวจพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ตัวเขาเองก็คงประสบภัยเช่นเดียวกัน

การชันสูตรพลิกศพทำกันอย่างรวดเร็ว ในสถานการณ์ที่มีศพถูกลำเลียงมาเรื่อยๆ เจ้าหน้าที่คงไม่มีเวลาตรวจสอบอย่างละเอียด หรือถึงแม้จะตรวจสอบอย่างละเอียด ก็คงไม่สามารถบอกได้ว่ากระเบื้องกระแตก หน้าผากโทชิโรได้อย่างไร

มาซายะผละจากร่างโทชิโระ เขาเห็นมูมหนึ่งมีไต่ะปิงปองถูกพับตั้งเรียงรายราวกับกำแพง จึงเดินอ้อมไปด้านหลัง ตรงนั้นมีคนนั่งพักด้วยความเหนื่อยล้าอยู่ประมาณสองสามครอบครัว แต่ละคนสวมชุดนอนบางๆ ห่อตัวด้วยผ้าห่ม นั่งเบียดกันเพื่อให้เกิดความอบอุ่น

มาซายะนั่งลงที่มูมหนึ่ง เอนหลังฟังกำแพง ทุกสิ่งทุกอย่างดูราวกับไม่ใช่เรื่องจริง เมืองทั้งเมืองถูกทำลายในช่วงพริบตา ผู้คนเสียชีวิตมากมาย หลังจากนั้นคงมีคนเสียชีวิตตามมาอีก โลกเราเป็นอะไรไป แล้วเขาละ ต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร

ในระหว่างที่ทุกคนกำลังมึนงงกับอนาคตของตัวเอง จู่ๆ เขาก็ถึงสัมผัสตอนที่เอากะเบื่องบุบหั่วโทชิโระ เรื่องนี้ก็ดูราวกับความฝัน เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าคนที่ทำคือเขาหรือใครกันแน่

ศพใหม่ถูกขนเข้ามาอีก คราวนี้เป็นสองศพ ศพทั้งสองถูกนำมาวางเรียงไว้ใกล้ๆ เขา ห่อไว้ด้วยผ้าห่มมิดชิด เขาเลยไม่อาจรู้ได้ว่าสองศพนี้ตายเพราะสาเหตุอะไร

ตำรวจคนเมื่อครู่เดินทางนี้พร้อมกับหญิงคนหนึ่ง มาซายะมองหน้าผู้หญิงคนนั้นแล้วนั่งตัวแข็งทื่อ เพราะว่าเธอเห็นเขาฆ่าโทชิโระ

4

มาซายะรีบวิ่งไปแอบที่ด้านหลังไต่ะปิงปอง

“คุณชื่ออะไร?” ตำรวจถาม

“ชินไค มิฟุคุะ เขียนด้วยอักษรคันจิ ชิน ที่แปลว่าใหม่ กับ ไค ที่แปลว่าทะเล ส่วนมิฟุคุะเขียนด้วยอักษรคันจิที่แปลว่าหน้าหนาวอันงดงาม” มาซายะได้ยินเสียงเล็กๆ ของผู้หญิงตอบ

ชินไค...เขาจำนามสกุลนี้ได้ สามีภรรยาามสกุลนี้อาศัยอยู่ที่
อะพาร์ตเมนต์ต่างๆ เขาเคยเจอตัวสามีเมื่อครั้งที่เดินตรวจตราความเรียบร้อย
ในเมืองตอนกลางคืนช่วงปีใหม่ด้วยกันเมื่อหลายปีที่แล้ว อายุน่าจะประมาณ
หกสิบปี รูปร่างผอม ดูเหมือนว่าเพิ่งเกษียณจากบริษัทแห่งหนึ่ง ทำทาง
ดูดีเป็นนักธุรกิจผู้มีความสามารถ แต่ไม่รู้ทำไมถึงอาศัยอยู่ในอะพาร์ตเมนต์
เก่าๆ อย่างนั้น

“ผู้เสียชีวิตคือพ่อแม่คุณหรือ” ตำรวจถามต่อ

“ใช่ค่ะ หลังคาตกลงมาตอนที่พวกท่านนอนอยู่...”

“ช่วยบอกแบบแปลนของบ้านแล้วก็รายละเอียดอื่นๆ ให้หน่อยได้
ไหมครับ”

“พอคร่าวๆ ได้ค่ะ...เอ่อ...ตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่ที่บ้านหลังนี้”

“แล้วคุณอาศัยอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่โตเกียวค่ะ แต่ก็ไม่ได้เข้าบ้านที่นั่นแล้ว กะว่าจะมาอยู่กับ
พ่อแม่ที่นี่”

“อ้อ อย่างนั้นเองหรือ”

หลังจากนั้นมีการสอบถามอีกหลายอย่าง เสียงคุยของตำรวจกับ
ผู้หญิงเริ่มเบาขึ้นเรื่อยๆ จนมาซายะไม่ได้ยิน เธอคงจะตอบได้แค่พ่อแม่
แม่เสียชีวิตเพราะถูกตีกล่อมทับ ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองรอดมาได้อย่างไร

หลังจากตำรวจปล่อยตัว ชินไค มิฟุยังคั่งนั่งอยู่ข้างๆ ศพ มาซายะ
แอบมองจากหลังโต๊ะปิงปองแล้วเดินจากมา

ตอนที่ตังศพโทชิโระออกมา มาซายะหยิบกระเป๋าสตางค์ตัวเอง
มาดู ในนั้นมีเงินอยู่ประมาณสามหมื่นเยนเศษๆ เป็นเงินของแขกที่มา
ร่วมงานศพ โชคดีที่เขาเก็บเงินใส่ในกระเป๋าทันทีหลังจากแขกยื่นให้ เขา
ดูกระเป๋าสตางค์ในกระเป๋าเสื้อระหว่างที่เดินออกมาจากโรงยิม ตั้งใจว่า
จะไปหาซื้ออาหารมาตุนไว้

ทว่าไม่มีร้านไหนเปิด ร้านค้าส่วนใหญ่พังทลาย หรือไม่ก็ปิดร้านกัน
หมด คนต่อแถวกันยาวเหยียดหน้าร้านสะดวกซื้อ แม้จะไปเข้าแถวรอก็ไม่